

NACIONALNI I MANJINSKI PROGRAM 58. FESTIVALA IGRANOG FILMA U PULI:
 "JOSEF" S. TOMIĆA, "PIRAN-PIRANO" G. VOJNOVIĆA I "MAX SCHMELING" U. BOLLA

Joža, Arena je osvojena

Piše **Mate ĆURIĆ**

Stvarno nije potrebno ponavljati vatromet u Areni jer su zadnja dva dana bila u totalnom ratnom i vatrometnom raspoloženju. Tako se duh Pule vratio, a moglo se možda uz "Leu i Dariju" dodati "Maxa Schmelinga" koji doslovno korespondiraju, pa nastaviti s ratnim pričama "Korak po korak" i "Josef" i onda s djecom i krimićima, s tim da "Mrak" bude u Areni kada se stave škure ili rolete, i na kraju u velikom stilu završiti uz kotlovinu i seks. Valjda za sve postoji neki razlog i povod, a ako ćemo osluškiivati poruke koje daje raspored filmova, onda je otvaranje i zatvaranje uvijek nekako pripadalo svojevrsnim favoritima.

Pa da neće Thompson u Arenu? Hoće i to na velika vrata i uz crveni tepih i još s plaćenim troškovima boravka. Naime, kontroverzni pjevač Marko Perković Thompson je autor glazbe u filmu "Josef", šestog ovogodišnjeg debitanta Stanislava Tomića

nju ruku dobar pa ga je teško kasapiti, ili je Thompspon solidan pa se ne može dodatno ocmiti.

Baš tako nekako na kraju i ispade. Zahvaljujući Tomićevom položenom državnim ispitu iz režije, doktorskoj disertaciji snimatelja Mirka Pivčevića, profesorskom radu montažera Tomislava Pavlica i scenografkinji Branimiri Katić te uspješnoj Thompsonovoj maturi. Da ne bi bilo zabune, maturirao je kao hrvatski domobran u borbi s Rusima u Galiciji na austrijskoj strani, zajedno s Josefom, likom s

radu... Okolica Zagreba prepuna je scenografije iz Prvog svjetskog rata jer valjda od tada i nije u nju nitko ni dirao i obnavljao. Pivčević je u velikom stilu svojom kamerom otvorio festival kod Ivande, a u još većem ga zatvorio kod Tomića. Gregurević je definitivno pokopan - i ovdje je ubijen.

"Piran-Pirano" pulsko-ljubljanskog redatelja i scenarista Gorana Vojnovića dođe nekako kao kraj na kraju ovih ratnih pohoda. O njemu smo već sve rekli kada je lani otvorio festival slovenskoga filma u Portorožu. Žao mi je da po-

Neven Aljinović (ot) (vodnik Josef) i Dražen Šivak (kapetan Serjoža) u "Josefu"

Pa da neće Thompson u Areni? Hoće i to na velika vrata i uz crveni tepih i još s plaćenim troškovima boravka. Naime, kontroverzni pjevač Marko Perković Thompson autor je glazbe u filmu "Josef", šestog ovogodišnjeg debitanta Stanislava Tomića, u filmu koji završava kadrom u kojemu na kamionu u odlasku u neki novi rat i neizvjesnost sjede zajedno Josef i Adolf. Prije toga smo ipak saznali da se iza imena Josef krije domobrančak Josip Broz, a odjavni song na špicu filma svojim prodornim glasom završava Marko Čavoglavko. I tako Arena bi osvojena, ma što god vi pod tim mislili.

Koliko je bilo ozbiljno pitanje zašto Tomić bježi u Prvi svjetski rat kada se nismo još riješili duhova ni iz Drugoga, a da o Domovinskom i ne govorimo, toliko je zanimljiva činjenica da se "skrivala" medijska bomba o Thompsonovom ulasku u Arenu, odnosno glazbenom izletu u film, pa je sve na kraju proteklo pomirujuće-normalno (ko to koga zavadi). Kako bilo, filmu svaka medijska galama dobro dođe, a to što Tomić nije dobio "potporu" treba tražiti u dvije stvari: ili je film u najma-

posuđenim identitetom koji ostaje živ zahvaljujući upravo toj sretnoj igri zamjene identifikacijske pločice, a njeni vlasnici umiru pokošeni rafalima.

Očito je sudbina Josefu namijenila posebnu ulogu, i kada nakon galicijske klaonice konačno pročitamo kome je ona stvarno pripadala - Josipu Brozu - i kada se austrijski vojnik od nemara napola obrijao pa mu ostali mali brčići ispod nosa - što će postati nova moda - shvatili smo zašto smo ovu ratnu dramu od sata i pol čekali da završi. I da opravda svoj razlog nastanka. Može se reći da je opravdanje dobio i da prodoran producent Jozo Patljak sve više oploduje svoje poslanje da progura hrvatski nezavisni film.

Ni glumci nisu iznevjerili u ovom filmu atmosfere i efekata, kao i scenarist Mario Mar-ko Krce, koji je također debitant na igranom filmu; od Nevena Aljinovića Tota, kao prvog Josefa, pa Alen Live-rić, natporučnik Tiffenbach pa Josef, Dražen Šivak, kapetan Serjoža i zadnji Josef, do domobrana Jambreka, Bojana Navojca i Vida Baloga, Štefa i Igora Hamera, Čerkez Si-

znata biografija njemačkog svjetskog boksačkog prvaka iz tridesetih godina Maxa Schmelinga (igra ga također svjetski poznati boksač Henry Maske) u istoimenom filmu Uwea Bolla, u njemačko-hrvatskoj koprodukciji, nije više iskorištena ovom prilikom, jer bi uz Ivandine "Leu i Dariju" bio idealan spoj dobrote i humanosti koja je tako malo i rijetko provirivala oko holokausta. Film ne ide za tim da pokazuje je li boks plemenita vještina, već da je Max bio velik i plemenit čovjek, boksač i na kraju sportaš koji uspravno izlazi iz ringa. Ring kao simbol jednog nemilosrdnog meča i metafore nacističkog osvaja- nja (borbe) za svjetsku pre- vlast - dok je samovoljni "menadžer" završio raznesen u komade i uz zvižduke i plju- vanje navijača i prevarene pu- blike.

Max je velik jer ispred sebe vidi Čovjeka, a ne neprijatelja, on je Nijemac po rođenju, a ne po zanatu, i svjetlo u mra- ku koje je na kraju osvijetlilo čast svih onih koji su spasili i jedan život, jer su tako spasili cijeli svijet. To što je naš Stipe Drviš izgubio s njim meč (na filmu, naravno) samo je mala hrvatska žrtva na tom putu.